

[Justitsministeren]

og til hr. Jørgen Tved, at det, jeg sagde om ankemuligheden, alene gik på det uheldige i, at jeg begynder, om jeg så må sige, at afsige en slags dom i en sag, der er undergivet anke.

Jeg er fuldt ud bekendt med det, hr. Jørgen Tved sagde: at i en sag af denne karakter kan anken ikke nå at gribe ind over for det, man vil undgå, men det var altså heller ikke i den forbindelse, jeg påpegede ankemuligheden. Det, jeg mente, var, at når der eksisterer en ankemulighed i henhold til en lov, må man også give den myndighed, der skal bedømme anken, mulighed for at bedømme den uafhængigt, uden at jeg begynder at bedømme sagen.

Selvfølge kan jeg heller ikke fuldt ud bedømme, om Idas forældre har foretaget noget ukorrekt eller endda strafbart i denne sag. Det skal der meget til. Der er fortillælde, hvor man direkte har hindret et barn i at få den hjælp, som det skulle have, men om det er sådan i dette tilfælde, kan jeg slet ikke sige; jeg har jo ikke nogen mulighed for at bedømme de lægelige aspekter i sagen. Jeg vil imidlertid gerne besvare spørgsmålet sådan, at jeg bestemt ikke mener, at der foreligger den situation i dag, at de pågældende har gjort sig skyldige i noget strafbart.

Formanden:

Så er det hr. Erling Christensen. Jeg overså, at han bad om ordet før.

Erling Christensen (S):

Jeg vil godt spørge justitsministeren: Hvis socialrådmanden i Odense ikke havde hørt på den faglige vejledning, som han har fået af lægerne, og hvis han ikke havde grebet ind i medfør af bistandsloven, ville han så ikke modsat kunne have været anklaget for ikke at have grebet ind i den efter lægernes synspunkt livstruende situation, som den lille pige var i?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som svar på hr. Erling Christensens spørgsmål må jeg sige, at det nu engang ikke er nogen let opgave, kommunalbestyrelserne har med hensyn til disse fjernelsessager. De har selvfølgelig den opgave at afveje – og deres udgangspunkt må altid være barnets tarv – om de kan lade forældremyndigheden række så langt, at de lader være med at gribe ind. Her tror jeg, at de, der sidder i det sociale udvalg, næsten altid

vil give forældremyndighedens indehaver, lad mig bruge udtrykket »en lang snor«, forstået på den måde, at det er forældrene, der bedst kan bedømme, hvad der er bedst for deres børn. På den anden side må der selvfølgelig heller ikke ske det, at man kommer i den situation, at et menneske dør, fordi det ikke kan få den nødvendige hjælp.

Helt klart kan jeg selvfølgelig ikke svare på spørgsmålet, for jeg har ikke haft adgang hverken til at se sagens akter eller til at tale med de pågældende, men jeg vil gerne med dette svar sige, at jeg synes, kommunalbestyrelserne har en meget, meget vanskelig opgave, når det drejer sig om børnefjernelsessager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 256**4) Til fiskeriministeren af:****Gade (SF):**

»Hvor mange fiskerfartøjer har i de sidste år rigget om fra industrifiskeri til konsumfiskeri, og hvad agter ministeren at foretage for at nedbringe denne nye overkapacitet i konsumfiskeriet?«

Gade (SF):

Foruden den generelle overkapacitet i fiskerflåden er det efter min opfattelse det særlige pres, der er kommet på konsumflåden ved, at en række både, der tidligere har været industri- både, via køb eller på anden vis er blevet rigget om til konsum, der er et af problemerne. Det så vi også i sidste uge ved fiskernes markering af, at der er problemer i erhvervet, og det er på denne baggrund, jeg har stillet spørgsmålet.

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Fiskerimønsteret i 1987 har været præget af et relativt stort pres på konsumfiskeriet og lave re aktivitet i industrifiskeriet. Det hænger sammen med, at priserne på industrifisk har været væsentlig lavere i 1987 end i 1986, hvilket har givet et incitament for de fartøjer, der fortrinsvis driver industrifiskeri, til at gå over i konsumfiskeriet. Denne udvikling er blevet forstærket af, at konsumfiskpriserne har ligget højere i 1987 end i 1986.

Det er vanskeligt at give præcise tal for omrigninger i den danske fiskerflåde, idet disse